

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 4 października 2023 r.

sprawy **K. K.**

skazanego za czyn z art. 286 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 28 lipca 2022 r., sygn. akt V Ka 541/22

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku

z dnia 18 listopada 2021 r., sygn. akt II K 957/16

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego K. K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego,**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. R., Kancelaria Adwokacka w G., kwotę 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych 60/100 groszy), w tym 23% VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postaci sporządzenia i wniesienia kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 18 listopada 2021 r., sygn. akt II K 957/16, K. K. uznano za winnego popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 28 lipca 2022 r., sygn. akt V Ka 541/22, utrzymano zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, który zaskarżył ww. orzeczenie w całości na jego korzyść, zarzucając:

- „1. naruszenie art. 433 § 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez niedostateczne rozważenie zarzutów wskazanych w apelacji obrońcy K. K. od wyroku Sądu I instancji i zaakceptowanie oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji z naruszeniem zasad logiki i doświadczenia życiowego;
2. naruszenie art. 437 § 1 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez utrzymanie w mocy wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku z dnia 18 listopada 2021 r., w sprawie sygn. akt II K 957/16 pomimo, iż jego uzasadnienie nie spełnia wymogu wskazania na jakich oparł się dowodach w zakresie uznania winy K. K.”.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy Sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania. Nadto, wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów obrony z urzędu w przedmiotowym postępowaniu według norm przepisanych, albowiem koszty te nie zostały uiszczone przez skazanego choćby w części.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Południe w Gdańsku wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które mogły

mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą, a tego w istocie domagał się obrońca w złożonej kasacji.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów, w którym obrońca podnosi niedostateczne rozważenie zarzutów wskazanych w apelacji obrońcy K.K. i zaakceptowanie oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji z naruszeniem zasad logiki i doświadczenia życiowego, wskazać należy, że lektura uzasadnienia Sądu odwoławczego dowodzi szczegółowej analizy zarzutów ujętych w apelacji. Sama w sobie okoliczność, że Sąd odwoławczy zaakceptował ocenę dowodów dokonaną przez Sąd I instancji, która nie jest zgodna z oczekiwaniami obrońcy, nie oznacza dokonania nierzetelnej kontroli odwoławczej. Sąd Okręgowy odniósł się do zarzutu błędnych ustaleń faktycznych, w tym co do wysokości zadłużenia, sytuacji finansowej pokrzywdzonego (s. 12, 13 uzasadnienia), zarzutów prawa procesowego, a także błędnej oceny dowodów z zeznań świadków M. N., K. K., D. S. (s. 14 uzasadnienia), pokrzywdzonego S. Z. (s. 13 uzasadnienia) i zarzutów prawa materialnego (s. 14 i 15 uzasadnienia). Odnosił się przy tym do dowodu z opinii sądowo-psychiatrycznej (s. 17 uzasadnienia), jak i z zakresu pisma ręcznego (s. 16 uzasadnienia). Ustosunkował się ponadto do poszczególnych wniosków dowodowych obrońcy, w tym powołania biegłego lekarza psychiatry/psychologa (s. 17-18 uzasadnienia). Sformułowany przez obrońcę zarzut nierzetelnej kontroli odwoławczej jest w istocie blankietowy, skoro nie wskazał on ani w redakcji tego zarzutu ani w uzasadnieniu wniesionego środka dlaczego uznaje, że kontrola odwoławcza nie jest wystarczająca i jakiego standardu oczekuje. Zarzut ten sprowadza się więc w zasadzie do gołosłownej polemiki z treścią prawomocnego wyroku i nie dowodzi żadnych uchybień o rażącym charakterze.

Również kolejny zarzut kasacji, w którym obrońca podnosi, że uzasadnienie Sądu I instancji nie spełnia wymogu wskazania na jakich oparł się dowodach w zakresie uznania winy K. K., należało uznać za bezzasadny. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu sporządzonym na formularzu wskazał fakty uznane za udowodnione, a przy nich poszczególne dowody, następnie dokonał ich oceny. Sąd ten wykazał więc szereg dowodów, które stały się podstawą skazania K. K., a ich ocenę w

granicach wyznaczonych apelacją zweryfikował Sąd II instancji. Podkreślenia przy tym wymaga, że Sąd odwoławczy rozważył również zarzut naruszenia art. 5 k.p.k., trafnie wskazując, że odmienna interpretacja materiału dowodowego przez obrońcę nie dowodzi istnienia wątpliwości, o których mowa w tym przepisie.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 § 1 k.p.k. bezzwzględnych przyczyn odwoławczych ani innej rażącej obrazu prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego K. K., jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy, zgodnie z ogólną regułą postępowania kasacyjnego, postanowił obciążyć skazanego kosztami tego postępowania, nie znajdując podstaw do zwolnienia go w tym zakresie.

Na wniosek obrońcy o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu w postępowaniu kasacyjnym i mając przy tym na uwadze treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 r., sygn. akt SK 78/21 i wyrażony w nim słuszny pogląd o niezasadności różnicowania stawek minimalnych za pracę obrońców z urzędu i z wyboru, Sąd Najwyższy - na podstawie § 11 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu - zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. R. kwotę 885,60 zł, w tym 23% VAT.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[SOP]

[ms]

